

ภาคแรก

บทที่ 1

ลมร่ำเพยหอบกลิ่นหอมระยรินลอยมาแล้วหายวับ

ธันย์หยุดฝีเท้าหันกลับ เห็นเพียงถนนซอย พื้นปูด้วยคอนกรีต ทอดตัวยาวอยู่ใต้ท้องฟ้าราตรี สองข้างทางมีไฟรายทาง สว่างกลมแสงจันทร์เต็มดวงกระจ่าง แต่ไฟบางดวงก็แตกจึงเกิดความมืดคั่นเป็นระยะ ต่ำลงไปจากถนน...บนไหล่ทางทั้งสองฟากเป็นดงอ้อสูงเลยศีรษะ กับบ้านร้างตั้งห่างๆ กัน ทำให้บริเวณนี้ดูเปลี่ยวเงียบงัน และไม่ว่าจะมองหาเท่าไร...ไม่พบต้นตอของกลิ่นดอกไม้เลย

ธันย์ระบายลมหายใจช้าๆ ด้วยความผิดหวัง หลายครั้งหลายคราแล้วที่เขาชะเง้อหาที่มาของกลิ่นหอมระยรยยามสายลมโชยนั้น แต่ไม่เคยพบ จากวันแรกที่เคยสงสัย เมื่อไม่พบคำตอบก็หงุดหงิด คิดใคร่ครวญตัวเองว่าเพื่อเจ้อ หากนานวันกลับยิ่งร้อนรน บั่นบ่วนไม่สงบ รวกับความแปลกประหลาดนี้เฝ้าติดตามพำเพ็ญกให้รับรู้ แต่เขาไม่เข้าใจ และหาสิ่งนั้นไม่เจอ พยายามคิดว่าคงอุปาทานไปเอง หากเรื่องราวแปลกประหลาดนั้นกลับเกิดขึ้นต่อกี่ย่ำเรื่อยๆ เหมือนไม่คิดจะปล่อยมือ เขาจำไม่ได้หรือกว่าสงสัยแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไร ทว่าความรู้สึก

ที่เหมือนใครเรียกหาอยู่... รุนแรงขึ้นทุกวัน และมันก็ทำให้เจ็บแปลบ หัวใจทุกครั้งเมื่อเหลียวหาแล้วไม่เจอ

‘ฮือ...’

เสียงสะอื้นแผ่วๆ ที่จู่ๆ ดั่งขึ้นจากไหล่ทางห่างไปราวสามช่วงตัว ทำให้ธันย์สะดุ้งน้อยๆ หันขวับกลับไปยังจุดกำเนิดที่แสงไฟรายทางส่องไปแทบไม่ถึง เลิกคิดเรื่องกลิ่นหอมลึกลับชั่วครู่ เมื่อเงี่ยหูฟังให้ดีค่อยได้ยินเสียงนั้นร่ำไห้อย่างแผ่วเบา

‘แม่... ช่วยแก้ด้วย แก้วเจ็บ แก้วหายใจไม่ออก’

ธันย์นึกรู้ทันทีว่าพบอะไรเข้า เขาก้าวเข้าไปที่ดิ่งไม้ซ้าๆ พลงดิ่งหวายขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางสองเซนติเมตรสำหรับซ่อมตีดาบไทยออกจากเป้สะพายหลัง กระชับในอุ้งมือแล้วยื่นไปที่ดิ่งไม้ซ้าๆ ปล่อยให้ปลายที่มีผ้าพันแหวกลำต้นอ่อนนุ่มลุ่มของพวกมันออก

อาศัยแสงไฟสลัว เขาเห็นร่างน้อยในชุดเสื้อยืดสีเขียวย่อนกางเกงขาสั้น พับเพียบก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น ทรวดทรงองค์เอวของอีกฝ่ายนั้นทำให้ธันย์นึกได้ว่านี่เป็นเด็กสาวอายุราวสิบสี่ ยังอยู่ในวัยแรกรุ่ง หาก ‘เธอ’ ที่เขาเห็นนี่กลับมีรอยถูกทุบตีทั่วร่าง ปลายคางที่กดต่ำแทบจรดอกมีเลือดไหลหย้อย ลำคอมีเชือกไนลอนรัด ข้อเท้าข้างขวาขาดหาย ซ้ำผิวหนังยังเขียวคล้ำจนเกือบดำ

‘สิ่งที่เจอ’ ไม่ผิดจากที่ธันย์คาด แต่เมื่อเห็นเธอร้องไห้ร่ำพันหาแม่อย่างน่าสงสาร เขาก็อดไม่ได้จะคุกเข่าลงซ้าๆ เบื้องหน้าเธอแล้วถามด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

"เป็นอะไรหรือเปล่า"

เสียงทุ้มและมีกังวานที่กล่าวอย่างปลอบประโลมเหมือนดุริยะแห่งสายน้ำในลำธารที่ไหลพลิวอยู่ในป่า ดึงให้เด็กสาวผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมองเด็กหนุ่มสวมชุดเสื้อยืดขาว กางเกงยีนขาดเข้าแบบวัยรุ่น โคร่งร่างแข็งแรงได้ส่วน สูง ใบหน้าเรียวยาว จมูกโด่งมน ทว่ารายละเอียด

อื่นๆ ถูกซ่อนอยู่ในเงามืด เนื่องจากเขายืนหันหลังให้แสงไฟ เด็กสาวกวาดตาเลียบเรื่อยจากโครงหน้าเขาลงมาที่มือ เห็นดาบไม้ ก็ให้สะดุ้งสุดตัว ชักมือถลอกปกอกเปิกจนเห็นเนื้อแดงตื้นขึ้นปิดปาก กระดกตัวถอยลึกเข้าไปในดงอ้อมมากกว่าเดิม

ธันย์รีบวางอาวุธไว้ข้างตัว "เดี๋ยว ไม่ต้องกลัวนะ ไม่มีอะไร แค่ ดาบไม้ ไม่ใช่อาวุธ"

รอนอีกฝ่ายยอมสงบ ธันย์โผล่อก กล่าวสลับไป "บ้านน้องอยู่ไหน จำได้หรือเปล่า บอกมาเถอะ พี่จะไปหาแล้วให้พอกับแม่มารับน้อง กลับบ้าน"

ลุ่มเสียงที่ฟังก็รู้ว่าเขาพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ทำให้เธอกลัว...ส่ง ผลให้เธอยิ่งสะอื้นหนัก พลันก็รำลึกได้ว่าเป็นเพราะก่อนหน้านี้ได้ยิน แต่คำขูกรรโชก ตามด้วยการทำร้ายร่างกายจนเจ็บปวดแสนสาหัส เมื่อ ล้มผัสถึงความอ่อนโยนของเขาจึงเข้าใจว่าเพราะเหตุไรเธอจึงนั่ง พุ่มพ่ายอยู่ตรงนี้

ดวงตากลมโตบวมซ้ำของเธอค่อยๆ เลื่อนลงพิจารณามือ แขน และขาของตัวเอง ก่อนจะเรียกความทรงจำให้ย้อนกลับมาได้ที่ละจาก สองฉาก

ธันย์กลั่นหายใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายมีปฏิกิริยาต่อการกระตุ้นเตือน ของเขา ทว่ายังไม่ทันได้ลงมือช่วยให้ถึงที่สุด เสียงคนเดินที่แว่วมา เข้าหูก็ทำให้เขาต้องรีบคว้าดาบไม้ลุกขึ้นยืน หันไปทางต้นเสียง เพื่อ พบว่ามีหนุ่มฉกรรจ์สองคนรูปร่างใหญ่ ผิวคล้ำอย่างพวกชาวเลทองถิ่น ตัดผมสั้นเกรียนเดินมาตามซอยเปลี่ยว ครั้นฝ่ายนั้นเข้ามาในระยะ แสงไฟก็หยุดยืนเข้มนเขา

"เอ็งเป็นใคร มาทำอะไรแถวนี้" คนสวมเสื้อกั๊กสีขาวยับกับกางเกง ยีนขาดๆ สกปรกซึ่งรูปร่างสูงกว่าอีกคนส่งลำเนียงเพี้ยนหน่อถาม

"ผมกำลังจะไปทำรถ เข้าใจว่าทะเลลุ่มชอยนี้ไปจะถึงครับ" ธันย์

ตอบอย่างสุภาพ หลังจากนั้นคนที่สวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงชาวเล
สีน้ำเงินเข้มซึ่งผมหยิกและเตี้ยกว่าก็กวาดตามองเขาอย่างพิจารณา
พลาตตอบท

"เออ ออกถนนนี้ไปก็ถึงท่ารถ"

"รู้แล้วก็รีบๆ ไปสิโว้ย ยืนอยู่ได้" อีกคนเสริมทันที

ฉันยกลอกตามองจุดที่เด็กสาวนั่งร้องไห้อยู่ ใจนั้นยังหวง แต่
ทำอะไรไม่ได้จึงยอมเดินจากไป ไม่ได้รู้เลยว่าพอหันหลังให้ ชายฉกรรจ์
สองคนนั้นเอียงหน้าเข้าซุบซิบหรือกันก่อนจะยิ้มมุมปาก ครั้นแล้ว
คนเตี้ยกว่าก็ตะโกนไล่หลังเขา

"เฮ้ยเตี้ยว ไอ้น้อง"

ฉันย้รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเลยไม่หยุด เรียกซ้ำเขาก็ไม่สน กระทั่ง
พวกมันฉุน สาวเท้าเข้ามาหาทางด้านหลัง

ฉันย้หันขวับ แหงดาบไม้พรวดเกือบชนหว่างคิ้วฝ่ายตรงข้ามก่อน
ที่มันจะคว่ำไหล่เขา ทำเอามันชะงัก ทว่า...เมื่อเห็นเจ้าของดาบไม่รุกคืบ
ได้แต่ขู่อย่างเดียว แววดตาของมันก็เปลี่ยนจากแตกตื่นกลับมาเป็นปกติ
หันไปหัวเราะกับเพื่อน

"แค่ดาบไม้จะทำอะไรได้วะ"

"นั่นสิ เฮ้ย นี่ไอ้หนู อย่าว่าจู้จี้เลยนะ พี่อยากได้เงินใช้วะ"

ในที่สุดพวกมันก็เหยยสันดานโจร คนที่อยู่ใกล้ฉันย้ที่สุดพูดพลาต
คว่ำดาบไม้เป็นการยึดอาวุธ ฉันย้ระบายลมหายใจพรวดแล้วพลิกข้อมือ
อย่างแรง ทำให้ดาบหมุนเสียดสีมือของมัน

"โเฮ้ย!"

คนที่เข้าใจว่าหักเขี้ยวเล็บของเขาได้สะดุ้งชักมือกลับปลัน โจร
อีกคนเห็นฝีมือของเพื่อนแดงเถือกแทบไหม้ก็ฉิว ก้าวเข้ามาจะคว่ำ
ดาบบ้าง ฉันย้เลยตวัดดาบไม้หลบพร้อมถอยฉีก ส่งผลให้มันคว่ำ
ได้แต่ลม

"หน้อย..."

พวกมันเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน อย่างสามขุมเข้ามาพร้อมกันทั้งสองคน "เด็กปากยังไม่ลื่นกลืนน้ำมัน แค่เรียนดาบมานิดๆ หน้อยๆ คิดว่าจะทำอะไรพวกข้าได้หรือวะ"

"ขอถนกินดิๆ ไม่ชอบ ชอบให้ใช้กำลัง ได้ มา"

ขาดคำ คนสูงกว่ายืนมือมาเหมือนจะตะครุบคอเสื้อ แต่แทนที่ธันย์จะหลบกลับสปีเท้าเข้าหาอย่างไม่พรั่นพรึง พร้อมๆ กับแทงดาบไม้สวนเข้าลูกกระเดือกคู่ต่อสู้ ส่งผลให้คนรุกรานทรุดลงไอโซลๆ เหมือนจะเค้นบางอย่างให้หลุดออกมาจากคอ

ตอนนั้นพวกมันอีกคนตัวต้วต้งใส่เป็นการจู่โจม ธันย์ระวังอยู่ จึงตั้งดาบไม้รับ แม้แรงเตะของมันจะทำให้ดาบงอเข้ามาจนน่ากลัว แต่ด้วยความเหนียวของหวาย ดาบจึงไม่หัก และไม่ปล่อยยให้เท้าศัตรู ล่วงเข้าสู่สี่ข้าง เขาผลักขามันกลับ อาศัยจังหวะที่ฝ่ายนั้นเซ ก้าวเข้าประชิดตัวแล้วสับคอเข้าขมับมันอย่างแม่นยำ คนร้ายถึงกับสลบเหมือดกลางอากาศ

ธันย์ชักดาบกลับมายืนในท่าเตรียมพร้อมประจันหน้ากับคนที่เหลือซึ่งเพิ่งพยุ่งร่างขึ้นยืนได้อีกครั้งหนึ่ง

"แก..." มันชี้หน้าแล้วเอื้อมมือไปด้านหลัง ล้วงปืนออกมาจากขอบกางเกง สะบัดปากกระบอกมาทางเขาทันที

ธันย์ขมวดคิ้วอยู่

"เป็นไง เจอของแข็งอึ้งเลยใช่ไหม เก่งแค่ไหนก็สู้ปืนไม่ได้หรอกโว้ย แก่! อย่างนี้ข้าไม่กล้ายิงเอ็งนะ ฆ่าคนมันง่ายนิดเดียว แก่!"

เจ้าคนตัวสูงค้ำรามชูแต่ยังเปลือโอบเป็นระยะ ธันย์จึงรอโอกาสที่มันเอนอกหันก้าวพรวดเข้าหาแล้วตัวดาบไม้จากล่างขึ้นบน ปิดโดนมือที่ถือปืนพอดีบอดี

"โอ๊ย!"

พร้อมๆ กับเสียงอุทาน อารูธก็กระเด็นไถลพรีดไปตามพื้นคอนกรีตแล้วหล่นหายไปใต้วงแขน ฉันทย์พาดดาบไม้ใส่กระดุกหน้าแข้งมันอย่างไม่อ้อมแรงจนร่างใหญ่ทรุดฮวบ ตามด้วยเงือขึ้นแล้วพาดดาบสุดท้ายเล็งที่กรามขวา โดนเป้าจางๆ เสียงดังสนั่น หน้าโจรสระบัดมันนั่งค้างอยู่ลึกลับก่อกองโงนงงนมล้มลง...หมดสติไป

ฉันทย์ยืนดูจนแน่ใจว่าพวกมันจะไม่ฟื้นขึ้นมาค่อยวกกลับไปยังจุดที่พบเด็กสาว เมื่อแหวกหญ้าารกออก เธอยังคงนั่งสะอึกสะอื้นอยู่ดุดเดิม... ไม่มีวิธีอื่น...ฉันทย์ยื่นมือให้เธอ

"...ถ้าจำได้แล้วว่าเป็นอะไรก็ไปหาแม่เถอะ อย่าอยู่ตรงนี้เลย"

'เธอ' เงยหน้าขึ้นแล้ววางมือค่อยลงบนอุ้งมือใหญ่ พรึบตาเดียวร่างของเธอสลายกลายเป็นหมอกสีขาวลอยขึ้นฟ้า ฉันทย์โผล่อก เก็บดาบไม้ลงเป็สะพายหลัง ทิ้งทางตามองพวกมันอีกครั้งก่อนเดินต่อไปตามทาง เหลือไว้เพียงเงายาวบนพื้นชอย กับเสียงฝีเท้าที่ค่อยๆ จางหายไป

ในกอหญ้าถัดจากจุดที่แก้วเคยนั่งอยู่ประมาณห้าเมตรมีดวงตาสองคู่กลอกกลิ้งอย่างตื่นๆ อยู่ในความมืด ครั้นเสียงข้างนอกเงียบ... คนหนึ่งเอื้อมมือแหวกกอหญ้าที่ซ่อนตัว แสงไฟส่องลอดเข้ามาทำให้เห็นว่าทั้งสองคนเป็นเด็กสาวแต่งกายในชุดนักศึกษาและต่างเอามือปิดปากกันและกันอยู่ จอมใจคนผมสั้นถือกล้องดิจิทัล ส่วนอชูลีคนผมยาวถือเทปอัดเสียง

พวกเธอเหลือบมองกันอีกที แล้วดึงมือของตนออกจากปากฝายตรงข้าม

อชูลีโวยวายขึ้นก่อนว่า "แกเห็นเหมือนฉันไหมจอม ตาคอนนั้น... ตาคอนนั้นคุยกับใครไม่รู้ ต้องเป็นผีแน่เลย ก็ตรงนั้นนะเมื่อสี่วันก่อนมันมีเหตุฆ่าข้ามคืนไม่ใช่เหรอ!"

จอมใจจุปากปรามเพื่อน "เหยงอะนำสาลี เรากีมาหาข้อมูลเรื่องนั้นไม่ใช่หรอ ฉันว่าเรารีบออกไปเอาข่าวก่อนดีกว่า" ว่าแล้วเธอก็กระโดดออกจากกอหญ้า

อชูลีรับกระโจนตาม "อ๊อ้ย หัดกลัวอะไรเสียบ้างสิอ้อจอม รอด้วย!"

จอมใจเดินดิ่งไปที่ร่างนั่งบนพื้นถนนแล้วเฟ่งพวกมันจนจำได้ว่าเจ้าโจรสองคนนั้นคืออ้นธพาล มือเท้าของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมฉิน ความเคื่องแค้นเรื่องที่พี่ชายของเธอตายปริศนาหลังแฉว่า ส.ส.ผู้นั้นหนุนหลังให้นายทุนโกงที่ดินชาวบ้าน...ระอุกรุ่นขึ้นพลัน เธอชบگرامเงื่อเท้าจะกระที่บลูกน้องมันระบายอารมณ์

"อย่าน่าจอม เดี่ยวมันก็ตื่นหรือ" อชูลีดึงเพื่อน

"สาลี ฉันว่าพวกนี้มันต้องเป็นคนฆ่าน้องแก้วลูกสาวอาจารย์ชมฟูเราแน่ๆ แถวนี่เปลี่ยวเป็นบ้า มีแต่ไอ้พวกนี้แหละเดินไปเดินมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่พวกมันย้อนมาดุที่เกิดเหตุ"

"เออ ฉันรู้ว่าแกคาดการณ์เก่ง อ่านนิยายสอบสวนหมดตลาดแต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราได้เปรียบอะไรเลย ดูอย่างวันนี้สิ ออกมาหาข่าวก็เกือบเจอพวกมันเข้า แกเห็นไหมว่ามันมีปืน"

"ปืน!"

"ใช่ ปืน ทำไม เพิ่งมาตกใจอะ"

แทนการตอบคำถาม จอมใจหมุนตัวเดินไปที่พงหญ้าข้างทาง แล้วลวงมือค้นอาวุธที่รู้ว่ากระเด็นหายไปตรงนั้นอย่างเอาเป็นเอาตายสุดท้ายเจอมันจนได้

"สาลี เราได้ของกลางแล้ว"

อชูลีหรีตามองเพื่อนที่ชูปืนด่ามะเมื่อมให้เธอดูอย่างเอือมระอา "ของกลางบ้าอะไร น้องแก้วเขาโดนรัดคอตายนะ ไม่ใช่..."

พูดแล้วเกิดจำขึ้นมาได้ว่าใกล้ๆ กันนั้นเป็นจุดเกิดเหตุ อชูลีหนาวเยือกเหลือยมองรอบตัว

"โอเคๆ จอม...แกจะทำอะไรก็ทำเหอะ รีบๆ ถ่ายรูปให้พอใจแล้วไปกันได้แล้ว ถึงฉันจะไม่กลัวผี แต่ถ้าให้เจอก็ไม่เอาอะ...นี่ถ้ามีคนเดียวฉันกรี๊ดวิ่งแหกป่าไปแล้ว"

จอมใจขำเลี้งมองรอบข้างแล้วพยักหน้าเห็นงามด้วย เธอฝากปืนกับเพื่อนก่อนชักรูปพวกวายร้ายเสียเต็มอ้อมทั้งที่ก็ไม่รู้หรอกว่ามันจะเอาไปทำอะไรได้

"เสร็จแล้วใช้ไหม" อชุลียอบตัวลงจะวางปืนคืนเจ้าของ แต่จอมใจคว้ากลับ

"จอม!"

"ฉันไม่ยอมนะ พวกมันฆ่าพี่ชายฉัน ฉันจะต้องหาทางเอาพวกมันเข้าคุกให้ได้ ส่วนปืนนี่ฉันจะเก็บไว้ใช้ประโยชน์"

"จอม ฉันรู้ว่าแกสงสัยพวก ส.ส. นั้น แต่แกไม่มีหลักฐาน ถ้าแกยังง่วนวายตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ มันอันตราย อีกอย่าง...ไอ้ปืนนี้ไม่รู้เอาไปฆ่าใครมาแล้วหรือเปล่า"

"ดีสิ ฉันจะเก็บปืนนี้ไว้ ถ้าวันไหนตำรวจที่นั่นกล้าเอาเรื่องไอ้ ส.ส. เมฆิน ฉันจะได้ส่งให้เป็นหลักฐานอีกสักชิ้น"

"แต่..."

ยังเถียงกันไม่เสร็จ เจ้าคนที่นอนแฉ่งแฉ่งก็กลับขยับทำท่าเหมือนจะฟื้นคืนสติ ทำเอาทั้งสองคนสะดุ้งสุดตัว ครั้นสบตากันก็เห็นพ้องโดยไม่ต้องพูด รีบแผ่นออกจากที่เกิดเหตุโดยจอมใจแอบหยิบปืนของพวกมันติดไปจนได้